

Så skal vi bevæge os ind i det med omsorg for den lille økonomi eller den almindelige borger, og det er vi meget indstillede på, så er det altså ikke kun på skatteområdet, men på en lang række andre områder, vi også synes, der er brug for ekstra hjælp.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti synes vi, at det her er et godt forslag, vi synes også, det er godt gennemarbejdet, og det fastholder jo ét meget væsentligt princip, nemlig at hvis en borger får fuldt medhold i en skattesag mod skattemyndighederne – det er altså borgeren, der har ret, og skattemyndighederne, der har taget fejl – så bør den pågældende borger ikke have udgifter i forbindelse med, at vedkommende får ret.

Dette er for mig at se det, det handler om, det er det, der er hovedtanken i dette forslag, og den tanke støtter vi gerne.

Jeg forstod, at der da også hos hr. Frank Aaen var en lille åbning, det skulle så være ved en anden lejlighed, men man må da se på, hvilke døre der åbnes ganske lidt, så vi måske alligevel kan få en vis støtte. Det ville jo være utrolig rart, hvis der kunne være et flertal i dette Folketing, så den, der er blevet uretfærdigt behandlet og vinder, ikke selv skal have udgifter forbundet med det. Kan vi begynde med dem, der har en lav indtægt, er det da en lille begyndelse.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kim Behnke, ordføreren for forslagsstillerne.

Kim Behnke (UP):

Skatteministerens væsentligste argument mod forslaget var, at det jo kun er 10 måneder siden, Folketinget sidst har ændret reglerne.

Vores opfattelse er, at de regler, vi her taler om, har brug for hele tiden at blive sat under prøvning. Og sidste gang, sagen var til debat, lykkedes det rent faktisk for et flertal i Folketinget at overbevise ministerens forgænger om, at vi skulle have gennemført en lempelse. Og det giver jo blod på tanden ikke mindst i en opposition, som gerne vil benytte enhver lejlighed til at få foretaget nogle fremskridt.

Flere ordførere har været inde på dette ekspertudvalg og dets betænkning. Når man ikke umiddelbart kan sammenligne betænkningen med det her beslutningsforslag, så er det, fordi det, man i betænkningen tager stilling til – det har jeg redegjort for på side 3, 2. spalte – ikke

kun er de sager, hvor skatteborgeren får 100 pct. ret.

Der er i betænkningen taget stilling til det, som Venstre og Det Konservative Folkeparti foreslog i B 35, nemlig at man skulle have 100 pct. omkostningsdækning, både når man havde helt ret, og når man havde delvis ret. Og dér blev det gjort gældende fra dem, der har skrevet betænkningen, og fra udvalget, at det synes man var for risikabelt, for så kunne der blive meget store omkostninger.

Det har vi noteret os, og derfor bygger det her forslag også primært på, at i de sager, hvor borgeren har 100 pct. ret, dér skal borgeren også have fuld dækning.

Jeg har selvfølgelig noteret mig, at Dansk Folkeparti fortsat mener, at det vil være en god idé også at have en graduering derimellem, og vi må så se på, om det kan lade sig gøre, men der må jeg sige, at hvad det angår var betænkningen betænkelig.

Så blev det både fra ministeren og fra flere andre, ikke mindst fra CD's ordfører, fru Sonja Albrink, påpeget, at man anså det for urimeligt, at den del af forslaget – det er den tredje pind – der drejer sig om de principielle sager og om 85 pct. godtgørelse, glider ud. Det har jeg noteret mig, og derfor vil jeg benytte udvalgsarbejdet til at få klarhed over, om der er almindelig opbakning til, at vi skal bibeholde den bestemmelse, for så er det nemlig nemt at fjerne den tredje pind fra forslaget.

Så bliver der fra bl.a. Socialdemokratiets ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, spurgt: Hvad nu i de sager, hvor borgerne har 99 pct. ret, er det så ikke urimeligt? Jeg ved ikke, om der er sådan nogle sager, men der har jeg så meget tiltro både til den borger, der fører sagen, og de myndigheder, der sidder og træffer afgørelserne, at vi ikke har nogen 99 pct.-sager, for skatteborgeren vil nemlig gøre sig den overvejelse, inden sagen ankes videre i systemet:

Vi skal huske på, at det er den afgørelse, der træffes i sidste retsinstans, vi taler om, så undervejs i systemet har borgeren den mulighed at sortere og sige, at på de og de punkter kunne jeg godt høre, at Skatteankenævnet ikke var helt enig med mig, så dem tager jeg bort. Så når sagen ankes videre fra Skatteankenævnet, er de væk, så man hele tiden får det koncentreret om de principielle ting og om der, hvor skatteborgeren føler den største uretfærdighed. Det er min forventning om den adfærd, der vil blive